

Wij willen ook een ander geluid: stilte

Kijk ons eens lekker rebelleren, onze mening teldt. Met dt geschreven, dat wel

Doodmoe worden de Berber en de Jood van al het geroep en gebral in Nederland. Iedereen schreeuwt maar, heeft een mening, geeft niet waarover, en nog zonder humor ook. Mag het even ophouden, vragen Khalid Boudou en Oscar van Gelderen.

De Volkskrant, 29-03-2008, door Khalid Boudou en Oscar van Gelderen

Wij – een Berber en een Jood – vinden dat het Nederlandse politieke landschap moerasachtige vormen begint aan te nemen, en dat het politieke debat wordt gedomineerd door standpunten die eenzijdig en ongenueanceerd zijn, humorloos worden gebracht en ieder gevoel voor relativering en zelfspot ontberen.

Van het niveau waarop over en weer met argumenten naar elkaar wordt gegooid alsof het granaten zijn – via populistische, stijlloze, brallende websites; via praatprogramma's waarin steeds weer dezelfde talking heads opdraven, louter aanwezig ter zelfbevlekking en prekend voor de eigen parochie; via zogenaamde opiniestukken, maar dan minder goed en helder geschreven dan dit artikel – van dat niveau zakken onze djellaba en keppel af.

Wij willen geen ander joods geluid, wij willen geen ander islamitisch geluid, wij willen geen ander christelijk geluid, wij willen geen ander atheïstisch geluid, wij willen – indachtig het pleidooi dat wijlen Hugo Claus ooit voor de stilte hield – helemaal geen geluid.

Wij willen dat iedereen eens even zijn grote mond houdt.

Wij willen stilte.

Doorgeslagen land

Dit land is sinds de moord op Fortuyn en Van Gogh verworden tot een op hol geslagen vrijstaat waarin iedere halvegare zijn mening kan uiten via wakkere kranten en uitgeslapen websites. Dit land is volkomen doorgeslagen in het oproepen van onderbuikgevoelens, organiseren van debatten over normen en waarden, het gebruik van intimidatie en verbale terreur. Dit land mist zo onderhand iedere vorm van beschaving in de publieke ruimte.

Wij willen niet worden bedreigd omdat we een mening hebben, zo min als we doodgeknuffeld willen worden omdat we een mening hebben.

Wij zijn moe van veganistische kommandeers die kale politici afknallen, wij zijn moe van bebaarde jongens in soepjurken die insteken op regisseurs, wij zijn moe van verregende demonstranten, wij zijn moe van films die we niet gezien hebben, wij zijn moe van films die we wel gezien hebben, wij zijn moe van voetbaltrainers die plotseling een mening over normen en waarden hebben, maar hun spelers verbieden lang haar of een oorbel te dragen, wij zijn moe van autochtonen die dol zijn op Marokkanen zolang ze maar goed spelen op het middenveld van PSV, wij zijn moe van Tokkies in campingsmokings die geen fatsoenlijke zin uit hun mond kunnen krijgen, wij zijn moe van columnisten die hun vitriool (H₂SO₄) eloquent aan de man proberen te brengen, wij zijn moe van politici die dingen roepen, maar niet in debat gaan met de mensen over wie ze dingen roepen, wij zijn moe van oude politiek, wij zijn moe van nieuwe politiek, wij zijn moe van kut-Marokkanen die Nederlandse vrouwen op straat lastigvallen, wij zijn moe van laagschedelige hooligans die Hamas en gas op elkaar laten rijmen, wij zijn moe van mensen die het huidige politieke klimaat vergelijken met de jaren dertig.

Wij zijn moe.

Hebben we als burgers niet wat anders aan ons hoofd? Elders woedt al vijf jaar een illegale oorlog die al zo'n slordige achthonderdduizend Iraakse burgerslachtoffers heeft gekost: een fitna die zijn weerga niet kent, en een ramp die ook nog eens politiek gesteund is door Nederland. Hier kan niet genoeg tegen worden gedemonstreerd; op z'n minst had het Nederlandse volk een parlementaire enquête moeten afdwingen.

Het lijkt of de Nederlander geen zin heeft in vraagstukken die ertoe doen. Liever maakt hij zich druk over een film die maar geen film worden wil, om een kluitje vlaggenverbranders dat dreigt geen Nederlands scheerschuim meer te zullen afnemen, of andere lulligheden die door een teveel aan media tot ongekende proporties worden opgeblazen.

Elk proefballonnetje of onbeduidend incident wordt een serieuze hoofdbreker dat langs de praatprogramma's moet. Om maar eens een voorbeeld te noemen: de wenkbrauwen worden gefronst en de tongen gescherpt als een poetsvrouw een capuchon, blouse en rok aan elkaar naait en het resultaat presenteert als hippe zwemkledij voor de streng-gelovige. De boerkini (te zien in het Olympisch zwembad later dit jaar, maar dan heet het gewoon een Speedo-zwempak) maakt hier al ernstige opinie.

En daar gaan we weer met z'n allen in de voorspelbare carrousel. De Arabisten en hun hulptroepen steken hun plechtige professorensnuiten met daarop van demagogie beslagen brillen uit hun veilige holen. Alle zwaarmoedige thema's worden bij iedere gelegenheid uit de antieke kasten getrokken en als een grote bonk klei op tafel gesmeten: boerka's, shoarmavervuiling, seks met ongehoorde dieren, vrouwenbesnijdenis, schaaapwerpen, en o ja, ze vergeten niet om zo nu en dan de Holocaust erbij te slepen.

Ze droppen het, nemen nog een rood wijntje en maken zich uit de voeten. Ze ontspannen de onderbuik, laten wat rechtse winden en gaan weer lekker slapen. Het zal ze een zorg zijn wat voor puinhoop ze teweeg brengen.

De daaropvolgende reacties uit de linkerhoek zijn even voorspelbaar. Even gezwind als hun rechtse rakkers haasten ze zich naar de krantenkolommen en de voor hen altijd gereserveerde praatstoeltjes om te opteren voor dialoog, discussie, overleg, meer papa in de wijk en meer van die nietszeggende termen uit Het Grote Welzijnsboek. En o ja, ze vergeten niet om zo nu en dan de Holocaust erbij te slepen.

Vervolgens is de burger aan de beurt, de burger die sinds het Fortuyntijdperk verheven is tot leidende factor, de burger aan wie politieke leiders hun vocabulaire hebben aangepast. Onze bewindslieden hoeven niet meer te vragen: 'Waar is het urinoir?' Nee, ze roepen nu

vrijuit: 'Ik wil kakken.'

Dat gedweep met het volk door de politici heeft geleid tot hoogmoed bij datzelfde volk. Allemaal mensen die hun kostbare tijd niet gebruiken om een bezem te pakken en de eigen stoep schoon te vegen, of om het eigen kroost gezond op te voeden, zodat we de oprukkende obesitas kunnen temperen en we de minister voor Jeugd kunnen afschaffen.

Nee, de burger is ijdel geworden, hij heeft een stem gekregen en die wil hij maar al te graag laten horen. Op alle weblogs en onder alle krantenartikelen ('reageer!') laat hij zijn onderontwikkelde sporen achter. En o, wat spat de euforie ervan af. Kijk ons toch eens lekker rebelleren, wij mogen alles zeggen, onze mening teldt. En dat schrijven we met dt.

Dat dan weer wel.

Vandaag zijn we tegen en morgen zijn we weer voor. Kan ons niet schelen waartegen en waarvoor. Tegen de islamisering, tegen de prijzenoorlog, voor bejaardenzorg, tegen de vrijlating van Germaine C., voor de vrijlating van Germaine C., tegen jodenkoeken, tegen halalproducten, voor seks met ongehoorde dieren.

Maakt allemaal niet uit.

We brallen er allemaal lekker op los. Mensen, ga toch eens lekker naar de hoeren! Huur een gigolo! Of zoek op z'n minst een hobby. Voor diegenen onder u die geen hobby hebben: u kunt ideeën opdoen op de volgende site: www.moetjekijken.nl. Leuker kunnen we het niet maken, wel gemakkelijker.

Tijdje gedeisd houden

Wat we maar willen zeggen: laat iedereen zich een tijdje gedeisd houden, en gewoon zijn werk doen. De politicus maakt beleid, de filmmaker maakt films, de schrijver schrijft, de uitgever geeft uit, de bakker bakt brood en de welzijnswerker houdt zijn sjoelavondjes in de achterstandswijk.

Laten wij ons spiegelen aan de in ons land woonachtige Polen (die, zoals de dichter Mustafa Stitou ooit opmerkte, met de Zweden de enige mensen zijn die net zo genoemd worden als het land waar ze vandaan komen, maar dit terzijde), die werken tenminste en je hoort er nooit iets van. Ze verven onze kozijnen, zetten onze tuinhuisjes in elkaar, bouwen onze huizen, bruggen en dijken – in stilte. Oké, er loopt er wel eens een dronken, naakt langs de snelweg, ze slopen wel eens een auto of donderen uit een hoogwerker, maar ook dat doen ze in stilte.

Wij menen dit uit het diepst van ons hart. We maken ons grote zorgen om dit Nederland, dat aan verveling en chagrijn ten onder lijkt te gaan.

Wij willen de humor terug!

Khalid Boudou is auteur van *Het Schnitzelparadijs*, *De President*, *Je bent voor of je bent tegen*, en *Pizza Maffia*. (Uitgeverij Lebowski). Oscar van Gelderen is uitgever bij Uitgeverij Lebowski.